

Arrest

nr. 124 377 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: “*Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.*”

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, doet geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

De verzoekende partijen betogen dat artikel 6 van het EVRM en hun rechten van verdediging zouden worden geschonden, doordat de verwerende partij de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft afgewacht. Vooreerst schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Daarenboven werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 december 2013 met nummer 115 689 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen geweigerd. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 8 van het EVRM doet evenmin afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partijen beperken zich, naast een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM, tot de stelling dat de verwerende partij vooraleer uit te

wijzen steeds de conformiteit met artikel 8 van het EVRM dienen te beoordelen. Waar de verzoekende partijen hierbij van mening lijken te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissingen dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft verricht, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Eén en ander klemt des te meer daar in hoofde van beide verzoekende partijen, beide van Angolese nationaliteit, een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd genomen. Zij kunnen samen het grondgebied verlaten. Er blijkt niet dat door de verzoekende partijen hinderpalen aangevoerd worden of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partijen te handhaven.

Waar nog wordt verwezen naar de medische situatie van de eerste verzoekende partij, tonen de verzoekende partijen niet aan deze omstandigheden vóór het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis te hebben gebracht, zodat de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Dit klemt des te meer daar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift betreffende de medische situatie van de eerste verzoekende partij meermaals zelf uitdrukkelijk het volgende aangeven: "Eerstdaags zal voor deze medische toestand een aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend worden". Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling daarenboven om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, vergezeld van de vereiste documenten, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft voornemens te zijn."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 6 mei 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stellen dat de voorwaarden inzake de gebonden bevoegdheid niet vervuld zijn gezien er geen onregelmatig verblijf is want in casu was de asielprocedure nog niet definitief afgerond. Op het moment van het geven van het BGV was beroep nog mogelijk. VzP stellen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw te hebben ingediend, die op 8 oktober 2013 ontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing van 8 oktober 2013 werd bij het verzoek tot horen gevoegd. Zij stellen dat zij volledig recht hebben op verblijf en wijzen op het arrest RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609 dat voor de rechtszekerheid stelt dat het BGV moet verdwijnen uit het rechtsverkeer. VwP stelt dat het BGV werd genomen na een negatieve beslissing van het CGVS en wijst ook op art. 39/70 dat stelt dat gedurende de lopende beroepstermijn en het beroep zelf VzP gedoogd worden wat niet betekent dat zij legaal op het grondgebied verblijven. Art. 75 van het vreemdelingenbesluit verplicht VwP tot het geven van een BGV. Bovendien betekent het indienen van een aanvraag art. 9ter niet dat er een schorsende werking is tav de verwijderingsmaatregel."

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende beroepstermijn werden genomen en dat de bestreden beslissingen aldus ontijdig werden gegeven, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig (oud) artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet

“onverwijld” een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 juli 2013 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, dat de gemachtigde op 6 augustus 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) heeft genomen en dat bij arrest nr. 115 689 van de Raad van 13 december 2013 aan de verzoekende partijen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen aldus terecht geoordeeld dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen en dat de verzoekende partijen op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleven.

De Raad laat tevens gelden dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet).

2.2.2 Voor zover de verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 8 oktober 2013 de beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dat zij zijn gemachtigd tot verblijf, wordt het volgende opgemerkt. De bestreden beslissing dateert van 6 augustus 2013 en het verzoekschrift van 5 september 2013. Uit de stukken die de verzoekende partijen bij hun vraag tot horen voegen en waarnaar zij ter terechtzitting van 6 mei 2014 verwijzen, blijkt dat zij op 25 september 2013 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die op 8 oktober 2013 ontvankelijk werd verklaard. Uit informatie verschaft door de verwerende partij, blijkt echter dat deze aanvraag op 30 april 2014 ongegrond werd verklaard, waardoor het tijdelijk verblijfsrecht dat de verzoekende partijen hadden na de ontvankelijkverklaring op 8 oktober 2013 een einde heeft genomen. De verzoekende partijen kunnen aldus niet langer voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 8 oktober 2013 de beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dat zij zijn gemachtigd tot verblijf, waardoor de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer zou moeten worden verwijderd.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET